

Espanya és l'únic país d'Europa en què no es pot combatre l'abstenció amb campanyes institucionals que invitin a votar. Com a màxim ens poden recordar el dia de les eleccions, però en cap cas mostrar-nos una urna, no fos que algú se sentís intimidat per la terrible pressió de veure una papereta. ¿Recorden allò de l'«habla, pueblo, habla» mentre ens mostraven l'urna, la seva ranura i un ciutadà somrient introduint-hi la papereta? Doncs això avui seria il·legal, segons el criteri de la Junta Electoral espanyola, que considera l'abstenció una alternativa tan digna com la contrària. Espanya és així: serietat i puresa democràtica acreditades. Déu n'hi do, la Junta Electoral.

Al contraatac

Júlia Otero

Abstenció no, gràcies

Sense emular el president de la Diputació de València, Alfonso Rus, que dimecres va pronunciar la frase poètica de la campanya («O voteu Cañete o us clavo una pallissa»), sí que voldria preguntar-los als que estan decidits a abstenir-se si estan segurs del que no faran. Vejam, en les últimes eleccions europees, l'escó a Brussel·les per als parlamentaris espanyols va costar 300.000 vots per cap. Com més ciutadans s'abstinguin, més barat es posa l'euroescó, de manera que, si l'abstenció ronda aquesta vegada el 60% que apunten les enquestes, amb 200.000 paperetes si fa no fa s'aconsegueix la plaça. No oblidem que l'abstenció dóna més poder als que sí que van a votar, sobretot als que tant si neva com si plou són electors fidels i dis-

ciplinats, que acostumen a ser els votants de dreta. O sigui, primera conclusió: qui es queda a casa vota amb el partit majoritari... o amb el segon més gran. Els detractors del bipartidisme serien, doncs, incoherents si deixessin passar l'ocasió de votar aquest diumenge.

Precisament, el sistema electoral europeu, a diferència del de les generals espanyoles, és el que dóna més utilitat a tots els vots. La prova és la recent campanya del PP de Catalunya *No desaproveitis el teu vot*, un intent d'última hora de desmobilitzar els que pensaven optar per petites formacions polítiques. Quan afirmen que «un sol eurodiputat que es representi a si mateix no pot fer res d'útil per al seu país» estan dient en realitat: «Si vostè no va a votar-me

a mi, que sóc el gran, no es molesti a llençar el vot» donant-lo a partits que amb sort tindran un únic representant a Brussel·les.

L'efecte Cañete'

A poques hores de l'obertura dels col·legis, la principal incògnita per a politòlegs i sociòlegs és la projecció electoral de l'efecte **Cañete**. Serà més gran del que els seus es pensen, i probablement no tan gran com es mereix la seva rànica insolència. La seva disculpa in extremis cinc dies després recorda el tuit més enginyós que va circular per les xarxes a principis de setmana: «Ja veuràs quina cara fa Cañete quan descobreixi que les dones voten». Doncs això. A votar, estimades. ≡

el Periódico

www.elperiodico.cat

Ediciones Primera Plana SA. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXVII. Número 12.695. D.L.: B 36.860 - 1978

ISSN 1578-746X

23 DE MAIG DEL 2014

Gent corrent

«Sempre he volgut aportar alguna cosa, pel meu pare»

RAMON GABRIEL

—Un càncer a la família és una cosa molt penosa. ¿Quins records en té?

—Pocs, la veritat. Era un nent. El càncer, al meu pare, se'l va menjar per dins, sense que se n'adonés. Els sistemes de detecció no eren ni de bon tros els d'ara. Sí que tinc present el moment en què li van detectar, després d'un dolor al braç dret per un esternut. La radiografia va mostrar que tenia l'húmer menjat com una poma. Només un miracle el podia salvar, però els miracles no existeixen.

—¿Quin tipus de càncer era?

—Era un càncer que va començar al pulmó, perquè el meu pare era fumador. Després va fer metàstasi i es va estendre a altres òrgans.

—¿Com es deia? ¿A què es dedicava?

—Es deia Josep i era guixaire. Bastides en habitacions, paletes i molta roba tenyida de blanc: era el més habitual quan l'anava a visitar a les obres on treballava.

—Expliqui'm per què es va fer sommelier. ¿Li ve d'algú de la família?

—Jo volia ser cuiner: em sorprenia la idea de cuinar per als altres, perpetrar aquest acte de generositat. Però no volia estar tancat en una cuina, i em vaig adonar que el meu futur passava més aviat per una sala de restaurant. En aquella època treballava en una sala de banquets, el Big Ben, i Emilio, un bon amic i el meu primer *maître*, em va explicar que amb tot el moviment gastronòmic del moment la figura del sommelier acabaria aflorant al nostre país. Era el 1996.

Xavier Ayala

És sommelier i munta un tast solidari per investigar la metàstasi del càncer, que va causar la mort del seu pare.

PER Mauricio Bernal

—I va estudiar, suposo.

—Vaig estudiar per a sommelier a Girona, sí, i una de les meves primeres feines va ser a El Celler de Can Roca. Era l'època en què començaven a créixer, i a adonar-se que necessitaven un sommelier, un *maître*, etcètera. Ells van ser els que em van posar a estudiar. I ara jo mateix sóc professor en les quatre escoles que hi ha a Catalunya.

—¿I des d'aleshores?

—Des d'aleshores he estat en mitja dotzena de restaurants.

—Però ara no treballa, ¿oi?

—No. A principis de febrer vaig patir una experiència que m'ho va fer canviar tot, un atac d'ansietat al metro, al matí. No l'hi desitjo a ningú. I vaig marxar de Barcelona. Feia molts anys que hi treballava, i a un ritme molt fort. Vaig tornar a Mollerussa, disposat a descansar una temporada.

—¿I d'on va sortir la idea del tast? Entenc que és un homenatge al seu pare.

—Jo sempre he volgut fer una aportació a això, a la investigació contra la metàstasi, pel meu pare. I a mitjans de febrer el doctor Joan Massagué va fer aquell gran anunci, que havia descobert com s'originen. Així que li vaig escriure un correu, el vaig felicitar i li vaig explicar com havia mort el meu pare. Li vaig dir que volia fer un tast solidari, que estava al món del vi i que havia vist exemples de tasts, i que volia donar tot el que recaptés a la seva investigació.

—¿Li va respondre?

—Al cap de 20 minuts. Des de Nova York. Estava encantat. Em va explicar que el seu pare també havia mort d'una metàstasi i que ell havia marxat d'Espanya perquè aquí no es podia fer investigació. A més, em va suggerir donar els diners a l'Institut de Recerca Biomèdica, que en necessita molts. És el que faré. Tota la vida havia volgut fer alguna cosa i finalment sabia què i com. *Vi per vida*, així he batejat la iniciativa. Però no serà exactament un tast.

—¿I doncs?

—Serà un passeig per les set subzones de la denominació d'origen Costers del Segre, tastant un vi de cada territori. El 31 de maig, el Dia Mundial sense Tabac.

—Per a vostè serà emotiu, suposo.

—Segur que hi haurà moments per al record i moments de tristesa, però també l'alegria i la satisfacció d'haver-ho organitzat estaran presents. ≡

gentecorriente@elperiodico.com

Cassoles d'alumini fos